

Even uw aandacht...

Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.

Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.

Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van boekjes voor opvoering beslist.

Veel leesplezier!

ZAKEN IN CANNES

Boulevardkomedie in drie bedrijven

door

DIRK DOBBELEERS

Toneelfonds J. JANSSENS * Antwerpen

1987

(N° 1621)

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste ACHT tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde auteursrechten aan: S.A.B.A.M.

Aarlenstraat 75-77
1040 Brussel.

Men mag geen gebruik maken van gekregen of gehuurde boekjes!

© 1987 Dirk Dobbeleers
© 1987 Toneelfonds J. Janssens

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvuldigd en/of openbaar gemaakt op enigerlei wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

D E K O R.

Een vrij zwaar beladen dekor!

De achtergrond moet minimum drie deuren bevatten. Men moet er zelfs in kunnen verdwijnen; het zijn de kamers van de gasten. Wie welke kamer bekleedt is om het even.

In het midden van de scène staat een salontafel met daarrond één tweepersoonszetel en twee éénpersoonszetels.

In de rechterhoek staat een kleine toog met barkrukken, waarachter René werkzaam is. Er hangt tevens een vakjeskast met de sleutels van de kamers. Uiteraard staan er ook glazen en flessen tentoongesteld. Op de toog staat een telefoontoestel.

Naast de vakjeskast is er ook een deur voorzien. Deze leidt naar de keuken. Deze deur kan echter ook samenvallen met de kant, waarlangs de acteurs normaliter opkomen en afgaan.

Dit is de uitgang voor René.

Er dient op dezelfde wijze, dus met een deur of via het doek, ook een uitgang voorzien te worden die uitgeeft op de hall en de eetzaal. Daarlangs komen de gasten steeds op.

Probeer ook op het zijpaneel tegenover de toog, een raam te monteren.

P E R S O N A G E S .

GERARD SCHUURMANS	Directeur van een washandjesfabriek
LAURENCE	Secretaresse van Gerard Schuurmans
PAULA VERACHTERT	Bemoeizieke gaste
FRED VERACHTERT	Gepensioneerd legerkolonel
RENE	Uitbater van het hotel "De Regendruppel"
JAMES	Een kruier in dienst van René
SIMONE SCHUURMANS	Echtgenote van Gerard Schuurmans
KRIS	Verloofde van Laurence

(3 dames - 5 heren)

1880

K A R A K T E R S.

GERARD: Een zakenman van rond de dertig jaar. Eigenlijk heeft hij een goed karakter. Als hij een plannetje smeedt, zal dat wel op één of andere manier uitlekken of mislukken. Toch is hij geen geboren mislukkeling, eerder een pechvogel. Hij is vrij sportief gekleed; het is tenslotte een beetje vakantie!

LAURENCE: Een [†] 25-jarige secretaresse. Ze doorziet de toenaderingen van haar baas (wie niet trouwens), maar geeft er alleen aan toe omdat ze soms medelijden heeft; hij pakt alles toch ook zo stuntelig aan. Geen hippie, maar ook geen klassiek type. Als ze in een onverwachte situatie terechtkomt, is ze die na een eerste verrassing snel de baas.

PAULA: Ze is erg nieuwsgierig en bezit een ziekelijke bemoeizucht. Ze is rond de vijftig jaar en haar mond staat nooit stil. Weet absoluut niet wanneer ze eindelijk eens zou moeten zwijgen, meent het al bij al wel goed.

FRED: Een gepensioneerd legerkolonel, maar van het goede soort. Heeft na al die jaren met Paula leren leven. Hij ondergaat schijnbaar, maar kan soms verrassend uit de hoek komen. Hij leeft om te eten en te drinken. Hij geniet op een stille manier van het leven.

RENE: Hij bedient z'n gasten zo goed mogelijk en houdt het hoofd koel in praktisch elke situatie. Laat alles wat er zich in zijn hotel afspeelt over zich heengaan. Hij is rond de 35 jaar.

JAMES: Een gewetensvol kruier, die zelf wel geen initiatieven neemt en steeds zijn chef gehoorzaamt. Hij kan 20 jaar oud zijn en mag een Engels accent hebben.

SIMONE: Het type van de lustige weduwe. Ze is net zoals haar echtgenoot rond de 30. Ze is op het begin wel wat kwaad, maar als ze de onschuld van de feiten begint in te zien, vindt ze de hele situatie al bij al wel amusant. Voor haar is alles vrij snel vergeten en ver-
ven.

KRIS: Hij is rond de 25 jaar oud. Hij is aanvankelijk wat teleurgesteld in zijn verloofde, Laurence. Als hij echter de waarheid verneemt en de onschuld van de toestand begint in te zien, houdt hij zich meer als toeschouwer op de achtergrond. Hij vermaakt zich echter wel.

T I J D.

Het stuk is over twee dagen gespreid.

EERSTE BEDRIJF: De aankomst van Gerard en Laurence net voor de middag. Het is een gewone werkdag. Dit bedrijf eindigt bij het slapengaan.

TWEEDE BEDRIJF: Het tweede bedrijf speelt zich gedurende de ochtend van de tweede dag af. Simone komt aan en overziet de situatie terwijl de anderen ontbijten. Gerard wordt met zijn echtgenote geconfronteerd.

DERDE BEDRIJF: Dit bedrijf loopt eveneens over een stukje van de ochtend. Kris komt aan, er duiken nog meer misverstanden op, maar tenslotte loopt alles nog goed af.

PAUZE: na het tweede bedrijf.

E E R S T E B E D R I J F.

SCENE 1.

(De waard van een bescheiden hotelletje, René genaamd, houdt enkele glazen van zijn welgevulde bar naar het licht en poetst die met een droge vod op. Hij roept James, zijn hulpje.)

RENE: James! James!

JAMES: (Komt vrijwel onmiddellijk op.) U riep mij, sir?

RENE: Ja, James. Vandaag arriveren onze nieuwe gasten. Maak jij hun kamer klaar?

JAMES: Ja zeker, sir! (Gaaf af. René brengt z'n bar verder in orde als Gerard binnenkomt.)

GERARD: Excuseer meneer, kan U even kijken of hier soms een kamer op de naam van Schuurmans gereserveerd is?

RENE: Zeker, meneer. (Kijkt even op een lijst.) Inderdaad meneer, er is op uw naam een tweepersoonskamer gereserveerd.

GERARD: (Er verschijnen lichtpuntjes in zijn ogen.) Gelukkig maar! Ziet U, ik had een kamer geboekt in een hotel te Cannes, maar ik ben thuis alle documentatie van mijn reis vergeten zodat ik niet meer wist in welk hotel ik precies gereserveerd had.

RENE: (Terwijl hij de administratie in orde brengt.) Is de reis goed verlopen, meneer?

GERARD: Dat viel wel mee, alleen was het verschrikkelijk warm in de wagen.

RENE: Kan ik U na uw lange reis misschien iets te drinken aanbieden?

GERARD: Geef mij maar een Witte Martini met veel ijs. (terwijl de waard het drankje brouwt, vervolgt Gerard:) O ja, voor ik het vergeet, maak voor mijn secretaresse euh... ik bedoel mijn vrouw, maar hetzelfde. U zal merken dat zij een vrij opstandig type is, maar daar hoeft U zich niets van aan te trekken. Dat doe ik ook niet. Als er problemen zijn, vertelt U het mij maar, ik houd haar wel in bedwang.

(Op dat moment komt Laurence, de opstandige secretaresse van Gerard, binnengestapt. Ze is duidelijk uit haar humeur!)

LAURENCE: Zo zo, meneer kwam even informeren of dit ons hotelletje was. En terwijl ik in de wagen wacht, zit hij zich hier te bezatten. (Ze grijpt het glas van Gerard, neemt er een flinke slok van en zet het met een harde klap terug op de toog.)

GERARD: Als je me even de tijd gegund had, dan was ik je komen halen om te vertellen dat dit inderdaad ons gasthof was en dat er binnen een heerlijke, frisse Witte Martini...

RENE: (Komt even tussenbeide) ... met veel ijs...

GERARD: ... met veel ijs... op je wachtte.

LAURENCE: Ten eerste wacht ik al bijna een kwartier op je en ten tweede is dit al het zesde hotelletje waar jij gaat vragen of er misschien kamers voor ons geboekt zijn. Allemaal omdat mijn sublieme chef zijn papieren thuis, op de schoorsteenmantel nota bene, vergeten is. Jouw zakenreis begint me nu al de keel uit te hangen.

GERARD: Kalmeer nu maar en neem een flinke slok. Dat zal je opkikkeren. Ik vind dat je eigenlijk weinig reden tot klagen hebt. Je kan toch moeilijk ontkennen dat dit hotelletje er beter uitziet dan onze stoffige kantoren!

(Laurence haalt even haar schouders op, neemt haar glas en begeeft zich naar een raam. Is dat niet voorzien in het decor, dan kan het volgende haar ook te binnen schieten.)

RENE: Als meneer hier even wil tekenen, dan kan ik U meteen de sleutel van uw kamer overhandigen.

(Gerard doet het en wordt opgeschrikt door een gil van zijn secretaresse.)

LAURENCE: Je ziet hier geen mens.

LAURENCE: (Tot Gerard) Waar is dat zonovergoten strand waarvan jij gesproken hebt, waar zijn de beloofde discotheken, het winkelcentrum en de manège? Dit is Cannes helemaal niet, dit is één of ander Frans boerendorp.

RENE: Excuseer, mevrouw, nu zit U er wel eventjes naast. Dit is inderdaad Cannes. Na een flinke wandeling van 3 km. bereikt U het strand. De meeste mensen verkiezen mijn hotel voor zijn rustige omgeving. Hier kunnen zij lange, ontspannende wandelingen maken, ver van het drukke stadscentrum van Cannes. Wist je dat er momenteel gasten logeren die hier al meer dan 20 jaar komen?

(Laurence wil reageren, maar voor één keer is Gerard haar voor.)

GERARD: Het lijkt me geen slecht idee om even naar buiten te gaan, dan kunnen we na onze lange reis onze benen eens strekken en ik ben ervan overtuigd dat de rust je goed zal doen.

LAURENCE: Ik vraag me af of je hier nog iets anders kan doen dan rusten of wandelen.

GERARD: (Ondeugend) Natuurlijk kan je hier ook andere dingen doen.

LAURENCE: (Vastbesloten) Laten we dan maar liever gaan wandelen!

RENE: Dat lijkt me een uitstekend idee. Ondertussen maak ik een stevige maaltijd voor U klaar en laat ik James, mijn kruier, de koffers naar uw kamer brengen.

GERARD: Hier zijn de sleutels van de wagen. Komaan Laurence, we gaan genieten van de natuur en van de stilte.

LAURENCE: Ik zou liever van wat anders genieten.

GERARD: O, dat kan ook, liefje, in dat geval kunnen we misschien beter naar de slaapkamer... (Gerard kan niet uitspreken, want Laurence geeft hem een flinke duw in de richting van de buitendeur.)

LAURENCE: (Niet echt boos) Vooruit jij, we gaan genieten van de zon, de zee en de tennisvelden.
(Ze verlaten de scène.)

SCENE 2.

RENE: James! James!

(Hij haalt ondertussen de lege glazen op en veegt het tafeltje schoon.)

JAMES: Hebt U mij geroepen, sir?

RENE: Ja James, kan jij even de bagage van meneer en mevrouw Schuurmans uit de wagen, die hiervoor staat halen?
Zet ze meteen op hun kamer, je weet wel, nummer dertien.

JAMES: Zeker, sir! (James af richting hall.)

RENE: (Droogt zijn handen aan een schort of een handdoek af en verdwijnt richting keuken.)

(James komt op met enkele zware koffers. René ziet het en gunt hem een medevoelende blik.)

RENE: Wat de mensen tegenwoordig allemaal meenemen voor zo'n kort zakenreisje. Het is onvoorstelbaar.

JAMES: Je zou al bijna denken dat de mensen hun koffers vol bakstenen stoppen, alleen maar om de kruiers te pesten.
(James zet de koffers op de juiste kamer, terwijl voert René volgende monoloog)

RENE: Dat zou me niet verbazen van die familie Schuurmans. Ik heb de indruk dat we met dat koppel het laatste nog niet hebben meegemaakt. Ik denk dat ze de ideale vrienden voor Fred en Paula Verachtert zijn. Maar vooruit nu, we hebben hen een stevige maaltijd beloofd!
(James legt de sleutel van de wagen terug op de toog en verdwijnt samen met René richting keuken.)

SCENE 3.

(De scène is even leeg. Dan komen Laurence en Gerard kibbelend binnen.)

GERARD: Maar liefje, probeer het toch te begrijpen!

LAURENCE: Liefje, liefje, hou daar alstublieft mee op. Ik wil helemaal niet dat je me zo noemt.

GERARD: Goed, dan zal ik je voortaan Laurence, mijn toegewijde secretaresse noemen.

LAURENCE: Dat hoeft niet. Laurence alleen volstaat wel.

GERARD: Nu moet je eens goed naar me luisteren, Laurence alleen. Je weet best dat het washandjesbedrijf dat ik van mijn vader geërfd heb, geen multinational is. Integendeel, ik moet zoals elke zelfstandige klagen en trachten het hoofd boven water te houden. Daarom zijn deze zakenreisjes zo belangrijk voor Schuurmans en Zoon. Helaas kan ik er niet zoveel geld tegenaan gooien!

LAURENCE: (Een beetje kalmer) Ja had me op z'n minst de waarheid kunnen vertellen over ons logement. Of wat dacht je: met Laurence kan ik toch alles aanvangen?

GERARD: (Mijmerend) Was dat maar waar! (Herstelt zich vlug) Liefje, euh... Laurence alleen, zeg eens eerlijk: zou je meegegaan zijn als ik je de waarheid verteld had?

LAURENCE: (Antwoordt niet, haalt alleen de schouders op.)

GERARD: Zie je wel! Vandaar dat ik je trachtte te verleiden door ons verblijf in Cannes als een droom voor te stellen met tennisvelden, een zonovergoten strand, enz... Maar kom eens hier, dan zal ik alles goedmaken.

(Laurence komt een stapje dichterbij en even omhelzen ze elkaar. Laurence voelt zich echter al gauw ongemakkelijk en wringt zich los. Ze schikt haar kleren wat.)

LAURENCE: Doe zoiets alstublieft nooit meer, een chef hoort zich niet zo te gedragen. Trouwens, wat zou uw vrouw hiervan zeggen?

GERARD: Ze zou misschien wel hopen dat ze definitief van me af was. Trouwens, ik heb haar beleefd gevraagd of ze me op zakenreis wou vergezellen. Maar zoals je weet kan ze van haar baas niet zomaar verlof krijgen. Ik was zelfs zo attent om te vragen of jouw verloofde misschien meewou.

LAURENCE: Je wist goed genoeg dat hij nog studeert en het zich niet kan permitteren enkele dagen vrij te nemen.

GERARD: Dat verandert niets aan het feit dat ik het toch gevraagd heb. Maar kom, laten we ophouden met zeuren en van deze enkele dagen genieten. Trouwens, voor jou is het een betaald uitstapje, want de firma Schuurmans en Zoon neemt alle kosten op zich.

LAURENCE: Schuurmans en Zoon, laat me niet lachen, het ventje is amper twee jaar oud en als hij eens wist wat voor reisjes zijn vader zoal organiseert...

GERARD: Laten we nu ophouden met kibbelen. Op die manier hebben we allebei niets aan deze trip. Kunnen we niet proberen drie dagen lief en vriendelijk te zijn? Ik zal echt trachten alles naar je zin te maken, Laurence.

LAURENCE: Goed, ik zal m'n best doen, maar ik beloof niets.

GERARD: Laat ons liever eens kijken welke uitstapjes we hier in de buurt zoal kunnen maken. We kunnen natuurlijk ook eens een namiddagje naar het strand gaan, dan kun je iets aan jouw bleke stadskleurtje doen. (Hij streelt haar over de wang.)

(Gerard en Laurence kijken in de toeristische documentatie die op het salontafeltje ligt. Na een tijdje sluipt Gerard naar de slaapkamer om te kijken of alle bagage wel degelijk door James bezorgd is.)

LAURENCE: (Ziet plots Gerard aan de deur frutselen) Wat ben jij aan het doen? Ik dacht dat dat mijn slaapkamer was?

GERARD: Dat is ook zo, Laurence, ik wou... euh... probeerde ... (Hij geraakt niet uit z'n woorden.)

LAURENCE: Schuurmans, ik zweer je, als je grapjes met mijn slaapkamer probeert uit te halen, dan is je vrouw vanaf morgen weduwe. (Ze gaat rechtstaan en wil naar haar slaapkamer gaan, Gerard doet haar echter weer zitten.)

GERARD: Maar nee, liefje, euh... Laurence alleen, ik wou enkel kijken of die suffe James al onze bagage, euh ... jouw bagage wel op de juiste kamer bezorgd had. Je weet maar nooit met die kruiers. Daar zitten rare jongens tussen... Zeker als je ze geen fooi geeft. Ik heb eens gelezen...

LAURENCE: Ja, het is al goed.

GERARD: Als bewijs van mijn eerlijkheid overhandig ik je nu plechtig de sleutel van jouw kamer. (Gerard geeft de sleutel aan Laurence en maakt er een buiging bij.) (Als Laurence de sleutel in haar tasje wegstopt, fluistert Gerard:)

GERARD: Oef, dat was op het nippertje!

(Laurence neemt het foldertje terug vast en Gerard komt meekijken. Hij schuift dichterbij en dichterbij tot hij tenslotte zijn hand op haar schouder legt. Net als zij geërgerd wil reageren, horen zij stemmen in de hall en doen ze gewoon verder waar ze mee bezig waren.)

SCENE 4.

(Fred en Paula komen binnen. Ze slaan het tafereeltje gade. Fred maakt aanstalten om naast Gerard en Laurence in een éénpersoonszetel te gaan zitten. Paula houdt hem echter tegen en ze nemen plaats aan de bar.)

PAULA: (Tot Fred) Waarschijnlijk weer een paartje dat hier van haar wittebroodsweken komt genieten. Laten we hen maar niet storen.

LAURENCE: Neemt U gerust plaats, mevrouw en meneer. U stoort helemaal niet.

(Laurence is blij dat er iemand hun pseudo-romantisch tafereeltje komt storen. Gerard is licht geërgerd door het bezoek. Net nu alles vrij goed ging. Hij verandert echter vrij snel van toon, want hij ziet mogelijke klanten in het wat oudere paar.)

FRED: Wij begrijpen dat hoor, wij zijn ook jong geweest.

PAULA: (Negeert deze opmerking) Maar we staan hier maar wat te praten en we kennen elkaar niet eens. Ik zal met mezelf beginnen. Ik heet in het leven mevrouw Verachttert, maar omdat ik jullie sympatiek vind, mogen jullie Paula zeggen. Ik ben geboren in Steenokkerzeel. Ik was een erg bijdehands kind en verstandig. Ik kon erg vlug lopen en praatte als de beste.

FRED: Helaas!

PAULA: (Negeert deze opmerking) Alleen mijn eerste tandje, dat liet wat langer op zich wachten. Wisten jullie dat ik meer dan 20 jaar in hetzelfde huis gewoond heb?

FRED: Dit is allemaal wel erg interessant. (Tot Gerard en Laurence) Vinden jullie ook niet?

PAULA: (Verandert van toon) Toen ben ik getrouwd, met mijn echtgenoot Fred Verachttert. Gewoon Fred dus.

GERARD: (Snel, voor Paula haar levensverhaal hervat.) Dan is het nu onze beurt. Mijn naam is Gerard Schuurmans en dit is mijn kersverse echtgenote Laurence Schuurmans.

(Laurence is verbouwereerd, ze wil reageren, maar krijgt onmiddellijk een por in de rug zodat ze alleen eventjes glimlacht en nog net kan uitbrengen:)

LAURENCE: Aangenaam, mevrouw, meneer. (Ze knikken allen even met het hoofd.)

PAULA: Het genoeg is volledig aan mijn kant, mevrouw. Ja, dat zal U wel eigenaardig in de oren klinken, U bent tenslotte nog maar net mevrouw. Ik moet wel zeggen dat U een uitstekende plaats en een excellent hotelletje uitgekozen hebt om van een romantische huwelijksreis te genieten. Je kan hier prachtige wandelingen maken. Lekker dicht tegen elkaar gedrukt, arm in arm.

FRED: (Koeltjes) Daar is het hier veel te warm voor.

GERARD: Arm in arm, pff. Wij zouden elkaar eerder in de haren zitten. (tot het publiek)

PAULA: En als je niet graag wandelt, kan je altijd een drankje bestellen. René hier is ongetwijfeld de beste cocktailmixer van de omgeving. Hé René?
(René glimlacht even bescheiden.)

LAURENCE: Als ik de omgeving bekijk, dan schijnt hij niet veel concurrentie te hebben. (Cynische ondertoon)

RENE: (Merkt dat de glaasjes leeg zijn) Mag ik U na dat compliment misschien iets aanbieden namens het huis?

PAULA: Dat hoeft niet, hoor, maar als je echt aandringt, neem ik wel een sherry en voor Fred een cola, want hij moet straks nog rijden. (Fred ondergaat schijnbaar.)

(Paula neemt haar sherry en gaat in de zetel zitten)

GERARD: Voor mij een Witte Martini. (Poeslief) En voor jou, liefje?

(Laurence wil uitvallen, maar een gebaar van Gerard weerhoudt haar. Ze werpt hem wel een vernietigende blik toe.)

LAURENCE: Voor mij ook een Witte Martini.